

Snelheid van de stilte

**Snelheid
van de stilte
High Speed Journals**

Annekke

Snelheid van de stilte

© 2026 Annekke

Eerste Druk: juni 2026

Schrijver: Annekke Neven

Coverontwerp: Annekke

ISBN: 9789403889139

Verantwoordelijke uitgever: Annekke

Kuilenstraat 74

3700 Tongeren - Borgloon

België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

BELGIË, KARTING GENK

De lucht was dik van de geur van gesmeerde kettingen, verse benzine en verbrand rubber in dikke strepen op het asfalt. Het was de geur van thuis. Michelle, ‘Wendy’, tilde haar vizier op en veegde een vlek smeerolie van haar neus. Haar hart bonkte niet van adrenaline, dat was een tweede natuur, maar van de wetenschap dat ze dit deelde. Dit was hun koninkrijk. “Tinker! Kom op! Je mist de perfecte lijn in die chicane!” riep ze, haar stem nauwelijks hoorbaar boven de motoren. Lucas, haar broer en haar meest loyale bondgenoot, gooide zijn hand omhoog in een snel, afhoudend gebaar. Hij wist dat hij moest pushen. Ze waren nooit beter dan op de ogenblikken dat ze elkaar achterna zaten, vier man sterk, een dans van snelheid en vertrouwen die alleen zij begrepen.

Aan de rand van de baan zag ze hem, stoer leunend tegen de pitmuur, met de eeuwige grijns die zijn gezicht al te vroeg volwassen maakte. Nick, Peter Pan, Beckers. Hij was haar schild en protector. De enige die haar echt zag, behalve Lucas. Naast hem stond de Franse driftkop, Frédéric ‘Nibs’ Beaumont, die zijn helm al op had en met ongeduld op zijn startsein wachtte. Ze waren meer dan een kartteam. Ze waren een onuitgesproken belofte, een club van vier tegen de rest van de wereld, met vier bijnamen uit een sprookje, gekozen in een moment van kinderlijke overmoed.

Michelle sloot haar ogen voor een seconde, de zware trilling van de motor voelend door het zachte schuim van haar ribbeschermer. Dit moment. De zon die laag hing boven het circuit van Genk. De wetenschap dat ze alle vier voor hun gevoel onoverwinnelijk waren, bestemd voor de hoogste trede van het podium. Voor momenten zoals dit leefde ze.

Ze klapte haar vizier neer. De wereld veranderde in een smalle strook van gefocuste snelheid. “Klaar Wendy?” vroeg Lucas via de intercom, zijn stem warm en opgewonden. “Altijd, Tinker!” was Michelles standaardantwoord. We wisten toen nog niet dat sommige sprookjes geen happy end kennen, maar een noodlottige finale. Dit was niet het begin van hun legende, maar het laatste perfecte hoofdstuk van hun kindertijd.

1 Michelle: Het dubbelleven

MAANDAGOGHTEND IN THE GRIND

De lucht in The Grind, de compacte maar populaire koffiebar in Hackney, Londen, is dik van de geur van verse donkere branding en de lichte, zurige walm van de melkopschuimer. Het is maandagochtend en Michelle voelt de strakke, pijnlijke lijn tussen het applaus van gisterenavond en de realiteit van vandaag.

Ze schuift haar brilletje goed op haar neus. Haar outfit is haar ‘koffiebar uniform’: een oversized, comfortabele sweater over een donkere sweatpants, praktisch en anoniem. Ze draait de volumeknop van de espressomachine omhoog, alsof het geluid van de stoom het vroege ochtendgeweten moet overstemmen.

“Slechte nacht, Sparrow?” Michelle draait zich om en ziet Kris glimlachen over de toonbank. Kris, haar beste vriend, buurman en de enige mens op deze wereld die weet hoe hard ze werkelijk werkt. Hij heeft zijn gebruikelijke nette look: strakke jeans, een vintage shirt alsof hij elk moment op een catwalk kan stappen in plaats van achter een koffiemaler. “Slechte nacht en een vreselijk lange metrorit,” antwoordt ze, terwijl ze snel de bonnen checkt. “En hou op met die naam. Ik ben hier de barista, niet de meid die liedjes over gebroken harten zingt.” Kris lacht en tikt met zijn vinger tegen zijn kin. “Je bent de meid die drie avonden op een rij het dak eraf heeft gezongen en straks weer gaat koffie malen. Waar

is die hoop waar je altijd over praat? "Moet ik die speciaal zetten, met extra schuim?"

"De hoop ligt te slapen op mijn bed. Ze heet Luna." zucht Michelle. Ze glimlacht licht. "Ik moet haar straks nog eten geven. En voor Milo, die waarschijnlijk nu de gordijnen in jouw studio aan het slopen is." Kris en Michelle delen niet alleen hun werk en hun maaltijden, maar ook de zorg over de twee katten Luna en Milo, die pendelen tussen hun kleine, aan elkaar grenzende studio's in het omgebouwde herenhuis. Die gedeelde, onbetaalbare verantwoordelijkheid is hun stilzwijgende familielijn. Hun thuis is een klein, krap, maar warm toevluchtsoord in een hoekje van Hackney, op twee straten van The Grind. Op de benedenverdieping woont Edith, de eigenares van het pand. Michelle brengt haar elke namiddag een flat white en Kris helpt met haar zware boodschappen naar binnen te dragen.

Als de middag komt en de drukte even gaat liggen, grijpt Michelle een versleten notitieboekje. Ze pakt de pen die ze altijd achter haar oor heeft en krabbelt de laatste zinnen van een nieuw liedje. Liedjes schrijven, gitaar spelen, dat is haar therapie. De verwoestende herinneringen die ze diep heeft weggestopt, vinden een uitlaatklep in mineur-akkoorden en melancholische teksten. Het is goedkoper dan een psycholoog en het geeft de eenzaamheid een stem. Ze schrijft over gemis, over de verloren band met haar verleden maar ook over de vreemde hardnekkige hoop dat als ze maar hard

blijft werken, de dubbele shift, de dubbele banen, ze ooit een leven zou kunnen bouwen dat niet getekend was door de pleegzorgschaduw.

MICHELLE-TIME

Woensdag is heilig voor Michelle. De enige dag dat de wekker niet voor zonsopgang afgaat. Terwijl Kris in The Grind de klanten van hun dagelijkse cafeïne-fix voorziet, slaapt Michelle uit. Eerst ligt ze lekker lang te genieten in het lekker knusse bed, voorzien van verse koffie en scrollend op social media om bij te blijven. Nadat ze eindelijk is opgestaan, een lekker lange stomende douche heeft genomen en snel de katjes voorzien heeft van eten, gaat ze naar beneden voor haar wekelijkse klets bij Edith. De woonkamer van Edith, warm en stoffig, ruikt naar oude rozen en sterke thee. De eigenares van het rijtjeshuis, een lieve dame van ver in de zeventig met ogen die alles gezien hebben en een karakter dat nooit oordeelt, schenkt een mok in voor Michelle. “Ach kind, je kijkt alsof je de hele dag al gesprint hebt,” zegt Edith. “Rust. Dat is het geheim van de lange adem.”

Vandaag is het onderwerp ‘De twee heren van fatsoen’, een verhaal uit de vroege jaren zeventig. “Ze waren onmogelijk verliefd op mij, allebei,” fluistert Edith, haar hand voor haar mond alsof ze een geheim deelt. “De één, Lorenzo, was een rijke Italiaan, altijd in kasjmier. Hij dacht dat hij een God was met zijn snelle, rode auto. Hij overlaadde me met geschenken, juwelen die ik eigenlijk niet droeg en dinertjes bij kaarslicht. De ander, Pierre,

was een Franse zeeman. Arm, maar met een ziel vol vuur. Hij kon niets kopen, dus schreef hij gedichten en nam me mee naar plekken waar de zon mooier onderging.” Michelle luistert gefascineerd, lachend. “Wist je dat ze een keertje tegelijk bij me langskwamen? Het was prachtig,” vervolgt Edith, haar ogen twinkelen. “Lorenzo had een fles champagne van duizend pond mee en Pierre had een bos wilde bloemen geplukt. Ze stonden in mijn kleine studiootje, strijdend om mijn aandacht. Ik liet ze allebei de halve avond mijn afwas doen, Michelle. Champagne drinkend, luisterend naar de gedichten die voorgedragen werden, keek ik hoe ze Lorenzo’s dure lakschoenen nat maakten met het zeepsop. Ze dachten allebei dat ze de strijd wonnen. Ik won de avond en kon in de weken erna geen afwas meer doen zonder hardop te lachen om het tafereel.”

Ediths verhalen zijn een anker, een herinnering dat het leven, hoewel vaak oneerlijk, ook geleefd moet worden. Haar ongecompliceerde manier om van het leven te genieten en mannen naar haar hand te zetten, is een zachte balsem voor de gesloten wond die Michelle met zich meedraagt. Het geeft een gevoel van zachte, onverwachte familie.

Tegen de avond, als Kris terugkomt uit de koffiebar, is het tijd voor de wekelijkse expeditie naar de supermarkt. “Klaar om te infiltreren in de wondere wereld van de midweek-miseric?” vraagt Kris, terwijl hij een pak yoghurt van de keukentafel gritst. “Zolang we maar geen stelletjes zien die te verliefd zijn om het verschil tussen een bloemkool en broccoli te zien,” antwoordt Michelle.

Boodschappen doen met Kris is een performance. Terwijl hij hun kleine karretje door de gangpaden duwt, beoordeelt Kris de levens van de andere klanten met zijn scherpe blik en droge humor. Bij de biologische afdeling staat een jonge vrouw eindeloos lang naar een avocado te staren. “Daar, Michelle,” fluistert Kris, die zich achter een stellage met ingemaakte groenten verstoppt, “dat is de existentiële avocadokiezer. Ze vraagt zich niet af of hij rijp is, maar of ze hem verdient. Is haar leven goed genoeg geweest voor een perfecte, biologische avocado van vijf pond?”

Ze zal uiteindelijk kiezen voor de net niet rijpe. Een symbool voor haar eeuwige onzekerheid.” Michelle lacht zacht, haar mond bedekt. “Je bent een vreselijk mens.” “Nee, ik ben een antropoloog met een winkelwagen,” corrigeert hij droog. “We kijken naar hen, we analyseren hen en we gaan terug naar huis om Milo en Luna te voeden. Die zijn tenminste eerlijk over hun destructieve impulsen.”

Ze komen terug aan in Michelles kleine appartement, beladen met tassen. Het plan was om een eenvoudige curry te maken. Wat begon als een serene kooksessie, verandert al snel in chaos. Kris, geobsedeerd door de perfecte kruidenmix, grijpt per ongeluk de chilipeper in plaats van de paprika. Het is pas wanneer Michelle een proefhap neemt en haar ogen beginnen te tranen, dat ze de fout inzien. “Mijn mond staat in brand!” piept ze, terwijl ze naar de kraan rent. Kris, die zijn schuld erkent, probeert het te blussen door een complete doos kokosmelk in de pan te gooien. Het resultaat is een lichtoranje, waterige substantie die de katten nog

zouden weigeren. Ze staan stil, kijken naar de verwoesting in de pan en barsten in lachen uit. Het is een compleet absurde mislukking.

“Dat is het dan,” zegt Michelle, met tranen in haar ogen van het lachen en de chili. “We hebben de curry vermoord. Zullen we de afhaalmenu’s maar zoeken?” Ze eindigen met het bestellen van de meest ongezonde pizza die Londen te bieden heeft. De gedachte aan de mislukte curry wordt weggespoeld met goedkope wijn en ze ploffen neer op de kleine, versleten bank. Milo nestelt zich op schoot bij Kris en Luna kruipt tegen Michelle aan. Zonder een woord te zeggen, zetten ze een willekeurige, te luide actiefilm op. Dit zijn de avonden die ertoe doen. De rust na de storm, de warmte van samen lachen en gedeelde stilte. Een perfect ééndags weekend, de ideale woensdag.

THE VELVET NOTE

Het is laat op zondag. Het donkere, knusse licht van de bar, The Velvet Note, is Michelles tweede thuis. The Velvet Note in Soho is een oude donkere pub met een vast cliënteel en af en toe een toevallige gast die binnen komt waaien. De lucht hangt zwaar van een mix van oud leer, tabak en de geur van sterke drank. Michelle heeft de sweatpants verruild voor een strakke, zwarte jurk die haar figuur accentueert, afgewerkt met zwarte laarzen met tamelijk hoge hakken. Een tintje sexy, maar nog altijd elegant. De transformatie van barista naar zangeres is haar wekelijkse, broodnodige ontsnapping. Het brilletje is thuis gebleven.

De vermoeidheid, die als een zware deken over haar schouders ligt, is voor even verdrongen door de focus van de muziek. Maar nu de set klaar is, eist haar lichaam zijn tol. Haar spieren protesteren, haar stem is schor. Ze heeft tot nu toe op adrenaline geleefd.

Na haar laatste nummer voelt ze de bekende, zware uitputting. Ze weet dat over een paar uur de wekker voor The Grind meedogenloos zal afgaan. Ze is moe, maar dankbaar dat ze even mag bestaan als de getalenteerde Michelle, in plaats van de overwerkte Michelle, de barista. “Done,” zegt ze tegen de barman, terwijl ze haar gitaar voorzichtig neerzet in de hoek. Ze moet haar stem smeren, haar ziel tot rust brengen. Ze heeft water nodig, gevolgd door een snelle sterkere boost. Ze loopt naar de hoek van de bar, leunend tegen de houten rand. Haar blik is leeg van de uitputting, verloren in de drukte van de gasten die luid praten over hun weekend.

Ze strekt haar hand uit naar het glas water dat op de bar staat, haar focus puur op hydratatie. Dan, in een onhandige maar vastberaden beweging, strekt een man naast haar zijn hand uit om precies op hetzelfde moment zijn glas naast dat van haar neer te zetten. Hun vingers raken elkaar vluchtig. De schok is klein, maar verrassend genoeg voldoende om haar uit de mist van haar vermoeidheid te trekken. Haar ogen schieten omhoog. Hij is lang. Ze heeft hem tijdens haar set zien binnenkomen en plaatsnemen in een donkerder hoekje links van het podium. Hij leek tijdens haar optreden op te gaan in haar muziek. Ze merkt meteen de

kwaliteit van zijn kleding op, duur maar casual, als een man die niet hoeft te proberen. Hij heeft de lucht van iemand die hier niet thuishoort, iemand die gewend is aan ruimte en privacy. Maar er is geen arrogantie, alleen een soort verwarde charme en paniek in zijn blik, alsof hij zojuist een adempauze heeft genomen uit een te volle kamer. Hij ziet eruit alsof hij de druk van de wereld van zijn schouders wil schudden.

“O, pardon. Mijn excuses, ik... ik ben een beetje onhandig vanavond,” zegt hij zacht maar duidelijk, met een verzorgd accent.

Michelle kijkt naar zijn gezicht. Het is pas dan dat ze hem echt ziet. Een knappe kaaklijn, felle blauwe ogen. Ze vergeet de zware deken van vermoeidheid even. Er is iets vaags, iets onbestemds aan hem dat ze meent te herkennen. Maar haar gedachten zijn te langzaam, te troebel van het slaaptekort. De neonverlichting van de bar weerkaatst in zijn pupillen en geeft hem een bijna onwerkelijke glans. Het is alsof de rest van de luidruchtige ruimte naar de achtergrond verdwijnt, tot er alleen nog de geur van regen en leer tussen hen in hangt. “Geen probleem,” antwoordt ze, haar stem schor van het zingen. Ze maakt een gebaar naar de glazen op de toog. “Jij eerst.”

Hij glimlacht, een echte, ontwapenende glimlach. “Dank je.” Hij aarzelt even, kijkt naar haar, dan weer weg. Alsof hij een beslissing neemt.

“Nate,” zegt hij, zijn blik nu weer op haar gericht, bijna alsof hij zichzelf aan het overtuigen is om verder te gaan. “Mijn naam is Nate.”

2 Nathaniel: De gouden kooi

YAS MARINA CIRCUIT, RACE DAY

De geur van kerosine en overwinning hangt nog in de lucht van de paddock, maar Nathaniel ruikt alleen maar mislukking. Hij is derde geworden in de laatste race van het seizoen. Een geweldig resultaat, maar het voelt als een totale nederlaag. Hij zit in de privéjet terug naar Engeland. Zijn hoofd bonkt van de herhaling van het cruciale moment op het scherm van zijn manager: bocht 14, ronde 48. Een moment van pure arrogantie. Hij had de overwinning in handen, maar maakte een kapitale fout en spinde bijna in de grindbak. Nu kijkt hij naar de statistieken. Hij had deze race makkelijk kunnen winnen.

Hij sluit zijn ogen en denkt terug. Hij is elf, terug in de kart. Hij wint elke race in zijn klasse. Zijn vader, een succesvolle zakenman, bestudeert de telemetrie nauwkeurig. “Goed gereden, Nathaniel. Maar bij de hairpin verloor je een tiende. Dat is geld, zoon. Dat is een kans. Dean, kijk je mee?” Dean leunt nonchalant tegen de aanhanger, een schaduw van zijn jongere broer. Dean heeft net zijn eigen, minder succesvolle race gereden. Hij knikt, maar zijn blik is glazig. Nathaniel weet: winnen is de enige manier om de investering en de steun van zijn familie te rechtvaardigen.

Zijn vader belt, zijn stem is oprecht trots, maar Nathaniel hoort de onuitgesproken teleurstelling over die ene fout. De gouden kooi voelt al krappert dan ooit. Hij legt zijn hoofd in

zijn handen. Hij voelt zich geen winnaar, hij voelt zich een kind dat het geschenk heeft laten vallen.

Zelfs de trots van zijn vader aan de telefoon klinkt als een zacht verwijt. De druk is intern, hij heeft zichzelf teleurgesteld, en dat is erger dan een team dat boos is.

DE PERS IN THE FACTORY

De laatste persconferentie van het seizoen enkele dagen later, is een arena. The Factory, het hoofdkwartier van Rocket Speed Racing in Barkham, krioelt van de journalisten. Nathaniel zit aan een lange tafel, het logo van zijn team centraal achter hem. De lichten zijn te fel, de microfoons te dichtbij. Hij probeert de glimlach te oefenen die zijn manager hem heeft voorgedaan: vriendelijk maar afstandelijk. De eerste vragen gaan over de race. Makkelijk. Maar dan zwaait een hand op, een journalist van ‘Gossip today’.

“Nathaniel! Laten we eerlijk zijn, de meeste van je fans zijn geïnteresseerd in de geruchten, niet in de bandenspanning.” De lachers zijn op zijn hand. “Er zijn foto’s gelekt van je zogenaamde weekend in Miami met Gabriëlla, de Braziliaanse actrice. En je bent gefotografeerd bij het kantoor van jullie grootste concurrent.” De journalist leunt voorover. “Nathaniel klopt het dat je volgend jaar tekent bij Scuderia Rosso? En hoe verhoudt zich dit tot de loyaliteit die je aan Rocket Speed Racing verschuldigd bent?” Nathaniels glimlach stolt. Hij is hier niet op getraind. Hij voelt zijn nek rood worden.

“K-kijk,” stottert hij, “De geruchten zijn... geruchten. Over Miami: Ik ken Gabriëlla nauwelijks. We hebben maar heel even met elkaar gepraat. En over mijn contract: ik ben hier nu. Ik concentreer me op het komende seizoen, en de loyaliteit... die is er absoluut.”

Een andere journalist neemt het over, meer agressief: “Loyaliteit? Je antwoord is vaag. De kranten zeggen dat je vijftig miljoen pond hebt gevraagd. Is dat de prijs van loyaliteit? En als je zo loyaal bent, waarom heb je dan in de laatste race die gevaarlijke move gemaakt en zo de overwinning in de grindbak gesmeten?” De klap is direct en publiek. Nathaniel voelt de schok. Hij haalt uit naar de journalist. “Dat is oneerlijk. Ik heb die fout gemaakt omdat ik te hard pushte. Ik wilde de overwinning. Dat is geen gebrek aan loyaliteit, dat is... dat is racen.” Het is te laat. Zijn verdediging klinkt als een schuldverklaring. Zijn onhandige poging tot een grap over ‘toerentallen’ valt dood neer. Het loopt helemaal mis. Hij is zojuist afgetekend als een geldwolf en een heethoofd.

Die avond is het prijzengala. De sfeer is glad en nep. Nathaniel, uitgeput en getekend door de persconferentie, probeert te glimlachen voor de foto's. Hij draagt een te strak pak. Hij staat bij de bar, om ongezien een glas water te drinken. Hij probeert op zo'n evenement altijd nuchter en helder te blijven. Dan voelt hij een hand op zijn schouder. Het is Marcus. Een oudere, meer gevestigde coureur van Sterling Motorsport, een concurrerend team. Hij is bekend om zijn cynische uitspraken.

“Ah, Nate. De man van vijftig miljoen. Proficiat met je contract,” zegt Marcus met een vette glimlach. “Ik had trouwens een stukje van je persconferentie gezien. Helemaal niet goed voor het imago. Misschien moet je minder aan actrices en modellen en meer aan je rijden denken.” Nathaniel negeert het. “Marcus, ik heb nu geen zin in commentaar. Gefeliciteerd met je vierde plaats trouwens.” Marcus lacht hardop. “Oei, raakt! Wees maar eerlijk Nathaniel. Je hebt geen killer instinct. Je was bang om te winnen, daarom maakte je die fout in bocht veertien. Jij bent een goede tweede rijder. Niet de volgende wereldkampioen. Je bent te netjes.”

De aanval is direct en persoonlijk. De roddels zijn één ding, maar de kritiek op zijn vermogen om te winnen, zijn grootste angst, is ondraaglijk.

Nathaniel laat zijn glas op tafel vallen. “Ik ben niet bang. En mijn killer instinct is sterker dan jouw afgunst. Jij bent al vijf jaar over je hoogtepunt heen. Je hebt je tijd gehad. Je bent gewoon jaloers op de aandacht die ik krijg. Het wordt tijd dat je plaatsmaakt op de track!” De woorden zijn te luid. Te scherp. Mensen draaien zich om. Telefoons worden heimelijk omhoog gehouden. Hij ziet de roodheid van zijn eigen woede in de spiegels aan de muur. Het is een complete, openbare afgang. Hij heeft de controle verloren. Hij is een onvolwassen heethoofd in een dure jas. Hij loopt weg, de balzaal uit. Hij hoort de fluisteringen, de camera's klikken. De gouden kooi wordt kleiner en kleiner.

GUILDFORD: DE CONFRONTATIE

Nathaniel vlucht op vrijdagavond terug naar huis, naar Guildford in Surrey. Hij rijdt van Londen naar de schijnbaar perfecte wereld van zijn jeugd. Het huis is een statige, Georgiaanse villa, maar het voelt niet koud. Hoewel het luxe is, met hoge elektronische poorten en een lange oprijlaan van grind, hangt er een warme sfeer. De geur van het versgebakken brood van zijn moeder hangt in de keuken. In de hal, met de gepolijste marmeren vloer, staat een grote, gezellige schaal met seizoensbloemen. Dit is een huis waar liefde en steun heersen, een veilige haven, gefinancierd door hard werk, maar gevuld met onvoorwaardelijke genegenheid.

Achter de villa, aan de andere kant van de perfect onderhouden gazons, liggen de paardenstallen van zijn jongere zusje, Lizzy. Lizzy, Elisabeth, is de onbezorgde, nuchtere noot in het gezin, altijd positief en ondersteunend. Ze is tien jaar jonger dan haar oudste broer en daarmee de benjamin in de familie, maar al zoveel wijzer. Haar aanwezigheid is een zachte herinnering aan het ‘normale’ leven dat nog steeds op het landgoed bestaat. Als Nathaniel even helemaal wil ontkoppelen, gaat hij samen met Lizzy een ritje maken door de bossen. Hij rijdt niet veel, maar kan er wel van genieten. Dat wil zeggen, zolang Lizzy niet begint te galopperen. In een racewagen is snelheid de enige optie maar kwetsbaar op een paard moet het langzaam gaan.

Nathaniel hoopt op de stilte en de onvoorwaardelijke liefde van zijn moeder. Maar die stilte wordt al snel onderbroken door

de aanwezigheid van Dean, de oudere broer. Hij heeft dezelfde genetische aanleg voor snelheid, dezelfde kostbare kansen gekregen, maar hij heeft er weinig tot niets mee gedaan. Hij heeft een permanente vermoeidheid in zijn ogen, die niet van fysieke uitputting is, maar van leegte. Dean is ondertussen een jonge man van 27 jaar die al gestopt is met proberen. Hij zwerft door het huis in versleten, te grote kleding. Zijn houding is passief en defensief. Hij kijkt Nathaniel aan met een mengeling van afgunst en zelfhaat. Hij is eigenlijk niet boos op Nathaniel, maar op zichzelf, en projecteert dat op Nathaniels succes.

Zaterdagmiddag bereikt de spanning een kookpunt. Nathaniel komt Dean tegen in de bibliotheek, een warme ruimte met donker notenhout en leren fauteuils. Dean zit daar, voeten nonchalant op een zeldzaam tapijt, en leest 'Sports Today' met een foto van Nathaniel die ruzie maakt op het gala. "Ik begrijp het nog steeds niet," zegt Dean plots, zonder op te kijken. Zijn stem is zacht, maar venijnig. "Ze betalen je miljoenen om snel te rijden en te glimlachen. En jij faalt in beide. Je bent net zo'n teleurstelling voor ze als ik." Nathaniels adem stukt. "Hou je mond Dean," zegt Nathaniel. Zijn stem is laag en zacht. "Ik ben hier om te ontspannen."

"Ontspannen?" Dean laat een kort, vreugdeloos lachje horen dat meer wegheeft van een sneer. Hij slaat het tijdschrift dat hij vasthad met een harde klap dicht, een geluid dat nagalmt tegen de muren van de bibliotheek. "Je begrijpt het nog steeds niet, hè Nate? Kijk om je heen." Hij maakt een breed, minachtend gebaar

naar de lederen fauteuils en het gepolijste notenhout. "Dit huis is geen thuis, het is een herinnering aan wat er gebeurt als je de prijs betaalt. Papa en mama hebben dit imperium gebouwd op offers die jij alleen uit de boekjes kent." Hij leunt naar voren, zijn ogen dof en troebel van een jarenlange zelfhaat die hij nu als een gifpijl op zijn broer richt.

"Ik heb mijn kansen gehad, en ja, ik heb ze laten glippen. Maar ik ben tenminste eerlijk genoeg om niet te doen alsof ik de kroon verdien. Maar jij?" Zijn stem wordt koud en snijdend als glas. "Jij hebt alles gekregen: de beste wagens, het blindelings vertrouwen, de miljoenen van de holding. En wat doe je? Je gooit het in één week in de grindbak omdat je je emoties niet onder controle hebt. Je bent geen kampioen, Nate. Je bent een toerist in een racepak. Een amateur die toevallig in de juiste wieg is geboren, maar die nog steeds niet weet hoe hij de bocht moet houden als het er werkelijk op aankomt." Hij staat op, zijn bewegingen traag en defensief, en kijkt Nate aan met een blik die bedoeld is om te breken. "Geniet maar van de luxe, broertje. Het is de enige plek waar je nog veilig bent voor de realiteit die je daarbuiten bent kwijtgeraakt."

De woorden snijden diep. Deans haat is de grootste spiegel voor Nathaniel. Hij ziet zijn eigen angst om niet goed genoeg te zijn, de angst om de onvoorwaardelijke liefde van zijn ouders niet waard te zijn. De sfeer in de perfecte, warme bibliotheek is onhoudbaar.

In gedachten flitst Nathaniel terug naar zijn twaalfde verjaardag. Hij krijgt zijn eerste echte race-simulator, ter waarde van een klein appartement in de buitenwijk van Londen. Het staat naast de afgetakelde spelconsole van Dean waar hij nooit naar omkijkt. “Fantastisch, Nathaniel! Je bent de toekomst” roept zijn moeder enthousiast. Dean is net van school gestuurd. Hij kijkt Nathaniel niet aan. “Geniet ervan, prins,” gromt hij, voordat hij naar zijn kamer stompt. Nathaniel voelt de schaamte van zijn eigen, volgens hem onverdiende, privilege. Dean wist al heel jong hoe hij de gevoelens van Nathaniel moest bespelen.

Nathaniel pakt zijn rugzak en vlucht naar zijn kamer. In zijn hoofd maakt de stilte in het huis plaats voor de veroordeling van Dean. Hij moet hier weg. De druk die hij voelt, bewust en onbewust opgelegd vanuit zijn streven om goed te doen voor de familie, is groter dan ooit. Zelfs de liefde van de villa kan de schaduw van Deans jaloezie en Nathaniels eigen gevoel van schuld niet wegnemen.

ZONDAGSE ANONIMITEIT

De zondagochtend in Guildford begint met een verstikkende stilte. Nathaniel ziet vanuit het raam van de bibliotheek hoe Lizzy een van haar paarden borstelt bij de stallen. Een beeld van pure, onbezorgde rust. Hij wil naar haar toe, wil de bossen in vluchten op de rug van een paard waar snelheid geen verplichting is. Maar de woorden van Dean van gisterenavond branden nog steeds in zijn geheugen. Hij voelt zich een indringer in zijn eigen paradijs.

Zonder afscheid te nemen grist hij zijn rugzak mee en stapt in zijn auto. Hij moet terug naar Londen. Niet naar de verplichtingen, maar naar de massa. Hij snakt naar een plek waar hij slechts een gezicht in de menigte is, niet de 'Prins' of de 'Amateur'.

Wanneer hij zijn hotel in de buurt van Soho bereikt, wordt de illusie van anonimiteit direct aan scherven geslagen. Bij de ingang staan twee mannen met camera's. Ze herkennen zijn auto, de flitsen weerkaatsen op de lak. Hij duikt weg, trekt zijn hoodie diep over zijn hoofd en glipt via de personeelsingang naar binnen. In zijn hotelsuite is het koud. De muren zijn behangen met zijde, de kamer voelt kleiner dan een cel. Hij scrolt door zijn telefoon en ziet de beelden van het gala: zijn rode gezicht, de vallende glazen, de agressieve krantenkoppen. Hij is een publiek bezit geworden, een personage in een verhaal dat hij zelf niet meer schrijft.

Tegen de avond bereikt zijn onrust een breekpunt. Hij móét ademen. Hij trekt zijn meest onopvallende kleding aan, ritst zijn parka dicht en verlaat het hotel te voet via de keukens. Hij dwaalt door de regenachtige straten van Soho, hopen dat de neonlichten hem zullen verbergen. Dan ziet hij een uithangbord: The Velvet Note. De muziek die naar buiten sijpelt, klinkt anders dan de gladde popmuziek op de radio. Het klinkt rauw en tegelijk zacht, vol ingehouden pijn. Hij stapt naar binnen. De geur van oud leer en tabak verwelkomen hem als een warme deken. Hij zoekt een donker hoekje op, links van het podium en kijkt naar de zangeres. Zij zingt over gemis, verloren liefde en eenzaamheid. Ze zingt over een leven dat hij niet kent, maar de emotie in haar stem

raakt een snaar die bij hem al dagen strak gespannen staat. Voor het eerst in een week hoort hij niet het gebrul van motoren of de vragen van journalisten in zijn hoofd. Hij hoort alleen de prachtige zangstem. Met elk volgende liedje zakt zijn spanning meer en meer weg. Hij verliest zich in de teksten, laat zich meeslepen door de muzieknoten en ontspant puur door het geluid van haar stem. Voor het eerst in dagen voelt hij de spanning helemaal van zich afglijden. Voor het eerst in al die tijd begint hij zich weer Nathaniel te voelen.

Wanneer de soliste stopt en naar de bar loopt, voelt hij een onweerstaanbare drang om dichterbij te komen. Niet als de coureur van Rocket Speed Racing, maar als de man die even nergens bij wil horen. Hij wacht even af. Hij ziet zijn kans als zij naar haar glas grijpt. Precies op dat moment zet hij zijn glas met een trillende hand neer naast dat van haar. De aanraking van hun vingers voelt als een elektrische ontlading die de laatste mist in zijn hoofd wegbrandt. “O, pardon. Mijn excuses, ik... ik ben een beetje onhandig vanavond,” zegt hij zacht maar duidelijk, met een verzorgd accent. Ze kijkt naar hem op en antwoordt in een schorre stem, duidelijk vermoeid van haar set. “Jij eerst.” Dan pas ziet Nathaniel haar diepe bruine ogen. Diepe bruine ogen met een tintje verdriet en een vlaag van tevredenheid. Ze lacht met heel haar lichaam. “Dank je,” hij kijkt even weg, neemt dan een beslissing en kijkt haar recht terug aan. “Nate,” zegt hij en voor het eerst in lange tijd voelt die naam niet als een merk, maar als een identiteit. “Mijn naam is Nate.”

3 Michelle: Vreemden in de ochtend

DE PRIJS VAN MUZIEK

“Mijn naam is Nate.” vult hij aan, terwijl hij haar recht aankijkt. De naam klinkt eerlijk, ontdaan van de harde randjes die hij de afgelopen week in de media heeft laten zien. Michelle laat zijn hand niet meteen los. Ze voelt de lichte trilling in zijn vingers en ziet de vermoeidheid die de hare spiegelt. “Michelle,” zegt ze uiteindelijk. Haar stem is schor, een souvenir van de drie sets die ze zojuist heeft gezongen. “Gewoon Michelle.”

Ze trekt haar hand terug, niet uit afwijzing, maar uit bittere noodzaak. Met een pijnlijk gezicht kijkt ze naar haar voeten. “Nate, als ik deze martelwerktuigen niet binnen de dertig seconden uittrek, vrees ik dat ik hier ter plekke moet overnachten omdat ik geen stap meer ga kunnen verzetten.” Zonder op een antwoord te wachten, leunt ze tegen de bar en trekt ze haar zwarte laarzen uit. Ze vist een paar afgetrapte, zachte sneakers uit haar tas die verstopt was achter de bar en glijdt erin met een zucht die bijna religieus klinkt. “Hoge hakken in Londen zijn een misdaad tegen de menselijkheid. Zo, dat is beter. Nu ben ik officieel twaalf centimeter kleiner en negentig procent minder chagrijnig.”

Nathaniel kijkt geamuseerd toe, zijn eigen zenuwen lijken weg te smelten door haar nuchterheid. “Je bent een praktisch mens, Michelle. Wat moeten we doen om die laatste 10 procent chagrijnigheid weg te krijgen?”

“Met mij meekomen om iets te eten,” antwoordt ze terwijl ze haar gitaarkoffer samen met de hoge hakken achter de bar zet. “Zingen kost meer energie dan een marathon. Als ik nu niet iets vettings eet, word ik een gevaar voor de samenleving.”

DE FILOSOFIE EN DE VETTE HAP

Buiten slaat de decemberkou direct in hun gezicht. Londen ademt een ijzige mist uit die aan hun kleren kleeft. Nathaniel helpt haar in haar zware vintage jas en trekt zelf zijn parka dicht, de capuchon van zijn hoodie half over zijn hoofd. De snackbar is een oase van TL-licht en de geur van frituurvet. Het is er warm, de ramen zijn beslagen door de condens van de bakkende burgers. Er zit een groepje jongeren die aan het genieten zijn van een late-avond snack tijdens het stappen. Voor de rest is de snackbar leeg. “Twee ‘Midnight Specials’,” bestelt Michelle resoluut. Nathaniel bestudeert de menukaart boven de toonbank alsof hij een handleiding voor een raketmotor leest. “Wat zit er precies in een ‘Midnight Special?’” vraagt hij met een mengeling van angst en fascinatie. “Niet vragen, Nate. Gewoon kauwen,” adviseert ze hem terwijl ze op een wankel krukje klimt. “Het is een burger die drie keer is gestorven en daarna is gereanimeerd in frituurvet. Het is de enige reden dat Soho nog overeind staat na twee uur ‘s nachts.”

Wanneer de burgers voor hen verschijnen, kijkt Nathaniel naar het glimmende broodje. Hij pakt met twee vingers een

schijfje augurk op. “Wat is het doel van dit groene ding in dit geheel?” “Dat is je morele kompas, Nate. De augurk herinnert je eraan dat er nog zoiets bestaat als groente, zelfs als je in het midden van de nacht je zelfrespect aan het wegspoelen bent met mayonaise.” Nathaniel lacht. Een diepe, eerlijke lach die hem er ineens jaren jonger uit laat zien. “Mijn morele kompas is dus zuur, groen en heeft rimpels? Dat verklaart een hoop over de afgelopen tijd.”

De burger is slechts de brandstof voor wat volgt. De uren erna glijden ongemerkt voorbij terwijl ze kilometers door de slapende stad maken. De decemberlucht is scherp en droog, maar ze zijn allebei goed ingeduffeld. Michelle heeft haar lange sjaal drie keer om haar nek gewikkeld en Nathaniel heeft zijn handen diep in de zakken van zijn parka begraven. Van de nauwe steegjes van Soho trekken ze naar de brede, verlaten lanen van Westminster. De Big Ben slaat ergens in de verte. Een traag en geruststellend geluid.

Ze wandelen langs de Theems. De rivier is zwart en ondoordringelijk onder de lantaarnpalen terwijl Michelle vertelt over The Grind, over de sfeer in Hackney en over haar zelfgekozen ‘familie’. Edith met haar pittige verhalen en Kris met zijn messcherpe tong. Mijmerend zucht ze: “Ik zou niet zonder ze kunnen.” Nathaniel vertelt over zijn familie, en over de paarden van zijn zusje. Hoe hij daar de stilte probeert te zoeken. Ze praten over alles en niets. Over de vraag of honden dromen in kleur, over de meest absurde kerstcadeaus die ze ooit hebben gekregen en over hoe anders de stad ruikt als het vriest. Een hele discussie later,